

Суб'єкт подання:
45 народних депутатів України

**Уповноважений за дорученням
народних депутатів України:**
Мусій Олег Степанович

Засоби зв'язку:

Адреса для листування: 01008, м.

Київ, вул. Грушевського, буд. 5

Електронна пошта:

Musii.Oleh@rada.gov.ua

Телефон:

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

народних депутатів України до Конституційного Суду України щодо невідповідності Конституції України (неконституційності) Пункту 2 Постанови Кабінету Міністрів України від 26 липня 1996 року № 832 «Про підвищення розмірів державної допомоги окремим категоріям громадян»

Повне найменування, номер, дата прийняття, джерело опублікування правового акта, конституційність якого оспорується:

Пункт 2 Постанови Кабінету Міністрів України «Про підвищення розмірів державної допомоги окремим категоріям громадян» від 26 липня 1996

року № 832 (за редакцією від 11 квітня 2002 року), Урядовий кур'єр від 30.07.1996.

Правове обґрунтування тверджень щодо необхідності у визнанні положення неконституційним:

Реалізація соціальних прав громадян, закріплених у Конституції України, законодавчо забезпечується наданням додаткових можливостей, у тому числі встановленням для окремих категорій громадян соціальних пільг та компенсацій.

Відповідно до частини третьої статті 46 Конституції України, пенсії, інші види соціальних виплат та допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом. Зі змісту зазначеної статті випливає, що держава бере на себе обов'язок забезпечувати життєвий рівень не нижче встановленої межі – прожиткового мінімуму, встановленого законом.

Разом із тим, держава зобов'язана дотримуватися принципів рівності конституційних прав і свобод усіх громадян, забезпечення права усіх громадян України на достатній життєвий рівень – відповідно до статті 48 Конституції України, кожен має право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг, житло.

Закріплення соціальних прав громадян на конституційному рівні не тільки свідчить про їх важливість, а й зобов'язує державу дбати про їх реальне втілення. Утверджуючи і забезпечуючи права і свободи громадян, держава окремими законами України встановила певні соціальні пільги, компенсації і гарантії, що є складовою конституційного права на соціальний захист, тому невиконання державою своїх соціальних зобов'язань щодо окремих осіб ставить громадян у нерівні умови, підриває принцип довіри особи до держави,

що закономірно призводить до порушення принципів соціальної, правової держави.

Відповідно до статті 22 Загальної декларації прав людини, кожна людина, як член суспільства, має право на соціальне забезпечення і на здійснення необхідних для підтримання її гідності і для вільного розвитку її особи прав у економічній, соціальній і культурній галузях за допомогою національних зусиль і міжнародного співробітництва та відповідно до структури і ресурсів кожної держави.

Відповідно до частини першої статті 25 Загальної декларації прав людини, Кожна людина, як член суспільства, має право на соціальне забезпечення і на здійснення необхідних для підтримання її гідності і для вільного розвитку її особи прав у економічній, соціальній і культурній галузях за допомогою національних зусиль і міжнародного співробітництва та відповідно до структури і ресурсів кожної держави.

Відповідно до частини першої статті 11 Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права, держави, які беруть участь у цьому Пакті, визнають право кожного на достатній життєвий рівень для нього і його сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг і житло, і на неухильне поліпшення умов життя.

Відповідно до пункту «х» Преамбули Конвенції ООН «Про права інвалідів» сім'я є природним і основним осередком суспільства та має право на захист з боку суспільства й держави та що інваліди й члени їхніх сімей повинні отримувати необхідний захист і допомогу, які дають змогу сім'ям робити внесок у справу повного й рівного користування правами інвалідів.

Відповідно до пункту 2 Постанови Кабінету Міністрів України від 26 липня 1996 року №832 «Про підвищення розмірів державної допомоги окремим категоріям громадян» (за редакцією від 11.04.2002 р.), встановлені щомісячні компенсаційні виплати у розмірі 480 тис. крб. непрацюючій працездатній особі, яка здійснює догляд за інвалідом I групи, а також престарілим, який досяг 80-річного віку.

Пунктом 3 Указу Президента України Про грошову реформу України від 25 серпня 1996 року № 762/96, встановлюється курс, за яким 100000 карбованців дорівнюють 1 гривні.

Отже, зважаючи на вищевказане, щомісячна компенсаційна виплата становить 4 гривні 80 копійок.

Відповідно до статті 7 Закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік» прожитковий мінімум на одну особу в розрахунку на місяць у розмірі з 1 січня 2015 року - 1176 гривень, з 1 грудня - 1330 гривень, а для основних соціальних і демографічних груп населення:

дітей віком до 6 років: з 1 січня 2015 року - 1032 гривень, з 1 грудня - 1167 гривень;

дітей віком від 6 до 18 років: з 1 січня 2015 року - 1286 гривень, з 1 грудня - 1455 гривень;

працездатних осіб: з 1 січня 2015 року - 1218 гривень, з 1 грудня - 1378 гривень;

осіб, які втратили працездатність: з 1 січня 2015 року - 949 гривень, з 1 грудня - 1074 гривні.

Зважаючи на вищевказане, щомісячна компенсаційна виплата становить приблизно 0.36 % від прожиткового мінімуму, що є грубим порушенням норм Конституції України.

Такі компенсаційні виплати, які є єдиним фінансовим джерелом існування, не забезпечують рівень життя, встановлений прожитковим мінімумом, передбаченим статтею 7 Закону України «Про Державний бюджет

України на 2015 рік» та зумовлюють надмірні фінансові труднощі для працездатних, але непрацюючих осіб, які здійснюють догляд за інвалідами I групи або престарілими, які досягли 80-річного віку.

Як свідчить практика конституційного судочинства, Конституційний Суд у своїх актах неодноразово наголошував на неприпустимості обмеження конституційного права громадян на достатній життєвий рівень та сформулював правову позицію, згідно з якою Конституція та інші закони виокремлюють категорії громадян України, що потребують додаткових гарантій соціального захисту з боку держави. У цьому аспекті Конституційний Суд роз'яснив, що пільги, компенсації, гарантії є видом соціальної допомоги і необхідною складовою конституційного права на достатній життєвий рівень, тому звуження змісту та обсягу цього права шляхом прийняття нових законів або внесення змін до чинних законів за статтею 22 Конституції не допускається (Рішення Конституційного Суду України від 11 жовтня 2005 року № 8-рп у справі про рівень пенсії і щомісячного довічного грошового утримання // Офіційний вісник України. – 2005. – № 42. – Ст. 2662. – С. 95).

Таким чином, встановлення розміру компенсаційних виплат непрацюючій працездатній особі, яка доглядає за інвалідом I групи або престарілим, який досяг 80-річного віку, відповідно до пункту 2 Постанови Кабінету Міністрів України «Про підвищення розмірів державної допомоги окремим категоріям громадян» від 26 липня 1996 року № 832 (за редакцією від 11 квітня 2002 року), є неприпустимим та не відповідає праву на соціальний захист, на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї і суперечить статті 46 Конституції України та статті 48 Конституції України.

Відповідно до статті 15 Закону України "Про Конституційний Суд України" однією з підстав для визнання правових актів неконституційними є невідповідність Конституції України.

На підставі викладеного вище, керуючись статтею 15 Закону України "Про Конституційний Суд України",

ПРОСИМО:

Визнати неконституційним пункт 2 Постанови Кабінету Міністрів України від 26 липня 1996 року №832 «Про підвищення розмірів державної допомоги окремим категоріям громадян», (офіційне опублікування: Урядовий кур'єр від 30.07.1996).

Додатки:

1. Постанова Кабінету Міністрів України від 26 липня 1996 року № 832 «Про підвищення розмірів державної допомоги окремим категоріям громадян»;
2. Витяг з Указу Президента України Про грошову реформу України від 25 серпня 1996 року № 762/96 (пункт 3);
3. Закон України «Про Державний бюджет України на 2015 рік»;
4. Витяг із Конституції України (стаття 22);
5. Витяг із Конституції України (стаття 46);
6. Витяг із Конституції України (стаття 48);
7. Витяг із Конвенції ООН «Про права інвалідів» (Преамбула, стаття 4).
8. Витяг із Загальної декларації прав людини (статі 22, 25);
9. Витяг із Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права (стаття 11).

Народні депутати України:

1. Мусій Олег Степанович (посвідчення № 322)
2. Мотківський Богдан (319)
3. Сторши Іван (320)
4. Байченко Станіслав (321)
5. Добродімов Дмитро (323)
- ✓ 6. Антонович Ігор (103)
- ✓ 7. Барто О.С. (365)
- ✓ 8. Якимчук О.В. (352)
- ✓ 9. Якимчук В.П. 353
- ✓ 10. Юрик Т.З. 363
- ✓ 11. Бондар М.Л. 317
12. Бригуденко В.І. 351
13. Васильченко-Величко Ю.О. (125)
14. Вороженич О.В. (067)
15. Григор'єв І.В. 303
16. Сисоєв І.В. 152
17. Савченко О.І. 1350
18. Розенко Б.І. 267
19. Антоненко І.А. 279
20. Петренко О.М. 392
21. Нестеренко В.Т. 422
22. Мельник Р.В. 319
23. Филиченко О.В. 315
24. Матвійчук О.В. 070
25. Гуменко Ф.В. 214
26. Свеченко С.М. 354
27. Мельник А.І. 213
28. Криченко І.І. 216

28/двадцять вісім/ підписів

